

ler i Lovens Kapitel 1 — med Undtagelse af § 7, 3die Punktum — til Anvendelse, selv om Medhjælperen er fyldt 18 Aar.“ Hele Udvalget er enigt om, at Forholdet mellem Husbond og voksne Medhjælpere skal afgøres ved Overenskomst mellem Parterne. Denne Overenskomst kan ske mellem Parterne enkeltvis eller mellem Parternes Organisationer — det er en Sag, der vil ordne sig, efter som Forholdene kræver det. Men det er ganske sikkert, at mange Tjenesteforhold ordnes paa den Maade, at Husbonden siger til Karlen eller Pigen: „Vil du tjene mig til næste Aar eller saa og saa lang Tid, og hvor meget skal du have i Løn?“ De bliver saa enige om, hvor meget vedkommende skal have i Løn, og saa foretages der ikke mere med Hensyn til Fæstemaalet. Saaledes foregaar mangfoldige Fæstemaal. Men hvis man bibeholder § 33, 2det Stykke, vil disse Mennesker glide ind under Bestemmelserne i Kapitel 1, og i mangfoldige Tilfælde vil det ske, uden at de aner det. Det forekommer derfor et Flertal, bestaaende af Udvalgets radikale og socialdemokratiske Medlemmer, at det vil være heldigt at foretage en Ændring heri, og vi foreslaar derfor en anden Affattelse af § 33, ifølge hvilken dennes sidste Punktum udgaar, men som ellers fastslaar det, som i øvrigt er fastslaet ved § 33, at Retsforholdet mellem Parterne skal ordnes ved Overenskomst. Hvis man følger Flertallet her, vil det sige, at man derved fuldstændig afskaffer Tyendeloven for de voksne Medhjælpere. Ganske vist er der visse Paragraffer i Kapitel 1, som ikke kan fraviges, og som gælder baade for mindreårige og for voksne Medhjælpere, men jeg gør opmærksom paa, at disse Paragraffer udelukkende er Beskyttelsesparagraffer af en noget lignende Beskaffenhed som dem, der findes i Fabrikloven og i andre Love, som omhandler de Vilkaar, under hvilke Arbejdere skal arbejde. Der siges saaledes i vort Forslags sidste Stykke, at „Bestemmelserne i denne Lovs §§ 7, 8, 11, 12, 13, 14 og 22 gælder ogsaa overfor Medhjælpere over 18 Aar og kan ikke ophæves ved nogen mellem Parterne oprettet Overenskomst“. § 7 taler om, at Medhjælperne skal have god, sund og tilstrækkelig Kost; § 8 omhandler Værelsernes Indretning, og hvad dertil hører; §§ 11, 12, 13 og 14 omhandler Forhold vedrørende Sygdom, hvis Medhjælperen kommer til Skade o. s. v., og endelig § 22 siger, at under visse Forhold nyder Medhjælperne Fortrinsret for Løn og Kost-

penge. Jeg føler mig ganske forvisset om, at den Affattelse, vi her har foreslaaet at give § 33, vil være meget tilfredsstillende for de Tusinder af Medborgere, som er i fast Tjenesteforhold, og det forekommer mig, at det vil være meget heldigt at ændre Paragraffen saaledes, som vi her foreslaar. Man kan naturligvis ikke forhindre, at Parterne enes om at lade Kapitel 1 eller nogle af de derunder hørende Paragraffer være gældende Overenskomst mellem dem, hvis man overhovedet siger, at Forholdet ordnes ved Overenskomst. Det bliver altsaa Parternes Sag at afgøre, hvilke Bestemmelser der skal gælde om Tjenesteforholdet, men man har ønsket, at forsaavidt kun nogle af dem skal gælde, skal disse Paragraffer i hele deres Ordlyd være anførte i Overenskomsten. Det har, som sagt, ikke været muligt at opnaa Enighed om dette Ændringsforslag, Nr. 36, og det er kun stillet af et Flertal, bestaaende af Udvalgets radikale og socialdemokratiske Medlemmer.

De Paragraffer, som findes i Kapitel 3, er der ikke stillet Ændringsforslag til, idet Udvalget ganske kan tiltræde dem. Vi foreslaar derimod, at der kommer en ny Paragraf ind i Kapitel 3, en Paragraf, der bestemmer, at der i hver Landkommune skal oprettes en Forligskommission. De nærmere Forhold i saa Henseende er omtalte i Ændringsforslag Nr. 38. Forligskommissionerne skal have den Opgave at søge at forlige Parterne, forsaavidt der indtræder Uoverensstemmelser imellem dem. Udvalget er enigt om at foreslaa dette, fordi det sikkert er rigtigt, at en Mængde Uoverensstemmelser vil kunne blægges, hvis fornuftige Mænd eller Kvinder kommer til at tale med Parterne, og det vil jo sikkert være heldigt for alle Parter, om opstaaede Uoverensstemmelser kan forliges ved Mellekomst paa det paa-gældende Sted — det er langt heldigere, end at opstaaede Uoverensstemmelser skal foraarsage Retssager, thi saa er en Nærmelse af Parterne til hinanden ganske udelukket.

Der har ogsaa i Udvalget været talt om Fæstekontorernes Virksomhed, som jo i høj Grad er knyttet til Medhjælperforholdet. Der klages ofte over disse Kontorers Virksomhed, og da man vedtog Loven om offentlige Arbejdsanvisningskontorer, var det sikkert ogsaa Forudsætningen, at naar disse Kontorer var indarbejdede, skulde de overtage den Virksomhed, som hidtil har været udført af de offentlige Fæstekontorer. Jeg tror at turde